

Sygn.akt III AUa 974/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bohdan Bieniek (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SA Piotr Prusinowski

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2014 r. w B.

sprawy z odwołania A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 czerwca 2013 r. sygn. akt III U 340/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od A. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 120zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt III AUa 974/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił uchylenia decyzji z dnia 13.10.2011r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza A. S. prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 31.08.2012r. wskazując, iż zgodnie z art.190 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013r. w sprawie III U 340/13 oddalił odwołanie.

Wydanie orzeczenia poprzedziły następujące ustalenia. Wnioskodawca uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 26 listopada 2008r. Z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia wypłata świadczenia emerytalnego podlegała

zawieszeniu. Następnie ubezpieczony rozwiązał umowę o pracę i pozwany decyzją z dnia 12 września 2012r. wznowił wypłatę świadczenia.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest zasadne, chociaż art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest niekonstytucyjny. Dalej Sąd I instancji podniósł, że odwołujący nabył prawo do emerytury od dnia 26 listopada 2008r., a tym samym nie mieści się w kręgu uprawnionych osób do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. w o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw. Po wtóre Sąd I instancji zauważył, że Trybunał Konstytucyjny nie określił daty wejścia w życie wyroku z dnia 13 listopada 2012r. Mając zaś na uwadze normę z art. 190 ust.3 Konstytucji orzeczenie wywołuje jedynie skutki na przyszłość.

Mając na uwadze całość podnoszonych wyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł A. S., zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji i zarzucając orzeczeniu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.103a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wyrokiem TK z dnia 13.11.2012r. w sprawie K 2/12, poprzez oddalenie odwołania w przedmiocie wznowienia wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011r., mimo że ubezpieczony jest osobą uprawnioną do uzyskania należnego świadczenia od dnia 1 października 2011r. wraz z odsetkami. Wskazując na powyższe naruszenie skarżący domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia i wznowienia wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011r.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że w orzecznictwie SN przeważa pogląd o skutkach ex tunc wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Z tego względu wyrok Sądu Okręgowego nie jest trafny, bowiem neguje moc wsteczną orzeczeń Trybunału.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny. Przede wszystkim zasadnie zwrócił uwagę na moment uzyskania prawa do emerytury. Jak wynika z materiału dowodowego skarżący uzyskał prawo do świadczenia od dnia 26 listopada 2008r. Przedmiotowa okoliczność wywiera wpływ na ocenę uprawnienia ubezpieczonego w kontekście podjęcia wypłaty należności od dnia 1 października 2011r.

Przypomnieć należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/12 OTK-A 2012/10/121) opublikowanym w Dzienniku Ustaw pod pozycją 1285 z dnia 22 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skutki zakresowej niekonstytucyjności przedmiotowego art. 28 są takie, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił on moc w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r. lub przed 8 stycznia 2009 r. Bezsprzeczne w świetle powyższych ustaleń faktycznych winno być, iż wnioskodawca nie należy do kręgu osób,

które prawo do emerytury nabyły właśnie w przedziale czasowym od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. kiedy to nie było obowiązku rozwiązywania stosunku pracy.

Zatem skarżący uzyskał prawo do świadczenia w momencie, kiedy istniał obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez osobę pozostającą w zatrudnieniu. Stosownie bowiem do obowiązującego w okresie od 1 lipca 2000 r. do 07 stycznia 2009 r. przepisu art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.) - 2a. - prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Argumenty Trybunału Konstytucyjnego przytoczone w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. , które zadecydowały o stwierdzeniu zakresowej niekonstytucyjności art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przystają do sytuacji wnioskodawcy. Ubezpieczony przechodząc na emeryturę z dniem 26 listopada 2008 r. był świadomy tego, że emerytura przyznana zostanie zawieszona, jeżeli nie rozwiąże stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Już w decyzji przyznającej tę emeryturę zawieszoną jej wypłatę z tego właśnie tytułu.

W tej sytuacji zapadły w dniu 13 listopada 2012 r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/12 OTK-A 2012/10/121) opublikowany w Dzienniku Ustaw pod pozycją 1285 z dnia 22 listopada 2012 r.- nie ma zastosowania do sytuacji prawnej wnioskodawcy

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów w pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z zm.).